

1^e Paasdag 2019   Een nieuw begin

Lezing Paasevangelie : Johannes 20 : 1 -18

Afgelopen vrijdag, Goede Vrijdag, hebben we stilgestaan bij de weg die Jezus is gegaan, zijn kruisweg, in 14 afbeeldingen. De traditie van de kruisweg is al heel oud. Ze is ontstaan vanuit de behoefte om de laatste fase van Jezus' leven als het ware mee te beleven.

In kerken kwamen afbeeldingen van de verschillende plaatsen op Jezus' weg naar het kruis, die 'staties' genoemd worden. Het woord statie komt van het Latijnse woord 'statio', dat staan betekent. Bij iedere afbeelding wordt stilgestaan, om te bidden, te zingen, te mediteren.

Wie een kruisweg gaat, verdiept zich telkens in één van deze momenten op de weg van Jezus.

Jezus' lijden spreekt nog steeds mensen aan. Mensen bezoeken een uitvoering van de Mattheüs-Passion, zijn naar The Passion geweest, dit jaar in Dordrecht of volgden het via de tv.

Blijkbaar raakt het mensen op een of andere manier, een man die een kruis draagt.....

Misschien wel omdat een kruisweg ook als een gang door ons eigen leven kan zijn.

Dat wij ons afvragen: wat is mijn weg? Wat doet ons voortgaan en wat brengt ons tot stilstaan?

En vooral: waarbij, bij wie wil ik stilstaan?

En stilstaan bij Jezus lijdensweg is ook stilstaan bij onrecht en wanhoop nu.

Is je laten raken door wat je ziet en voelt en dan hopelijk er ook iets aan doen.

Zo gaan wij als mensen een weg in ons leven.

En op weg naar Pasen klonk telkens in de verhalen door dat een nieuw begin mogelijk is. Pasen is het feest van een nieuw begin.

Veel mensen die ik spreek kennen ook wel een ervaring van een nieuw begin. Mensen die ziek zijn geweest en weer verder konden/mochten. Een nieuwe baan of een andere woonplaats.

Voor het eerst gaan werken of met pensioen gaan.

Hoe vaak gaat het echter ook niet anders. Als iets wordt afgebroken. Een leven voorbij voordat het amper begonnen is, of in de bloei ervan. Of net met pensioen en plotseling ziek. Dan zijn de praatjes van dominees en priesters over een nieuw begin toch in wezen niet meer dan kinderdromen.

Dan is er toch alleen maar die hardnekkig wanhopige vraag:
Hoe moet het verder?

In ons eigen leven kan zo'n vraag ook spelen. Hoe moet ik verder? Dat wat voor je ligt lijkt een zwart gat en in je hoofd spookt van alles rond.

Je sloft als het ware door het leven.

Zo als Maria misschien wel door de straten slofte, niet omdat ze sloffen aanheeft, nee omdat ze te moe en te verdrietig is om haar voeten goed op te tillen.

Zij weet het niet meer. Ze is verdrietig omdat Jezus dood is, zo'n fijne vriend en nu dood. En ze gaat naar zijn graf toe. Ze kan niets anders bedenken om nog heel even dichtbij Hem te zijn.

En bij zijn graf schrikt ze weer, de steen is weg en het graf is leeg. Ze moeten het lichaam van Jezus weggehaald hebben. Maar: waar hebben ze Hem neergelegd?

Wat kunnen ons de reactie van Maria goed voorstellen.

Iemand van wie je veel verwacht,
die is uit de weg geruimd
en nu is zijn lichaam ook nog weg.
Ze huilt: want wat moet ze nu?

Jezus heeft verteld over zijn koninkrijk, over recht en gerechtigheid. Heeft mensen aangeraakt, een nieuwe weg in hun leven gewezen. Ze geloofde zo in dat koninkrijk, dat zo leek op een nieuw begin.

Maar die weg lijkt doodgelopen te zijn.....

Net als Maria, zijn er voor ons ook van die momenten dat we het niet meer weten, we weten het niet meer, onze weg lijkt dood te lopen. Is al die verwachting op een nieuw begin toch tevergeefs?

Zou er dan toch nog een kans zijn voor dat nieuwe leven? Die, bijna onwerkelijke, werkelijkheid van Pasen.

Het besef dat een nieuw begin mogelijk is, breekt bij Maria langzaam door.

Het begint haast een beetje als een droom: vroeg in de ochtend. Daar in die graftuin komt het tot leven. Daar in haar diepste verdriet, daar komt de Levende naar haar toe.

Midden in ons aardse bestaan, in het diepe dal van de tranen, vinden we de Levende.

Of, kunnen we beter zeggen, worden wij door de Levende gevonden.

Een nieuw begin. Niet te geloven. Maria wil de ontmoeting met Jezus vasthouden. Dat is begrijpelijk.

Als je weer verder kunt met je geloof en je leven dan wil je dat natuurlijk niet loslaten en het liefst voor altijd vasthouden.

En dat is misschien wel het moeilijkste van geloven. Want net als je even de aanwezigheid vermoedt van God, als je even een moment wordt uitgetild boven je eigen bestaan, als het licht wordt om je heen, dan word je weer met je beide benen op de grond gezet. Je moet loslaten en je weg vervolgen.

En toch blijven we met elkaar dit blijde bericht met elkaar delen, dat het leven van Jezus, zijn betekenis en boodschap voor ons, niet geëindigd is met zijn dood aan het kruis. Dat kwaad en dood niet het laatste woord hebben, maar dat er een nieuw begin kan zijn.

Dat Jezus' boodschap van liefde en heil doorgaat. En dat dat ook zo kan zijn voor ons, dat ook wij, hoe moeilijk en wanhopig de omstandigheden ook zijn, hoe donker en doods het ook in ons leven soms is, dat ook wij kunnen opstaan om de weg van ons leven verder te gaan.

Het blijft een moeilijk onderwerp. Soms denk je: was ik er toen maar bij geweest, dan zou ik het zeker weten, wat er precies gebeurd is, dan zou ik weten wat te geloven.

Want: met Pasen wordt alles op zijn kop gezet. Maria ontmoet haar Heer in een bloeiende tuin, de macht van rouw en verlies wordt doorbroken.

Zo kunnen de vreugde en de lach weer terugkeren in de levens van mensen,
Nooit komt er een einde aan Gods liefde voor ons.

En wij laten Jezus ook nú tot leven komen wanneer wij die liefde ook aan elkaar doorgeven.

Door te zorgen voor, aandacht te geven aan en om te zien naar elkaar.
Veertig dagen zijn we onderweg geweest, naar vandaag toe, Pasen.

De weg zou te lang zijn, te zwaar en te onzeker, als we niet wisten dat het Pasen zou worden: feest van nieuw leven, vernieuwd leven.

Er mag een begin van geloof zijn en wellicht groeit gaandeweg de hoop. Op liefde, sterker dan de dood.

Daarom blijven we elkaar de verhalen vertellen over opstanding en nieuw leven. Telkens weer.

Want:

Als Christus is opgestaan
in deze vroege ochtend,
dan ook onze wil
om zijn weg verder te volgen.

Want als Hij is opgestaan
dan ook ons geloof
dat het donker niet het laatste woord spreekt

Als er iets nieuw is deze dag
is het onze liefde
geboren uit Hem
en bestemd voor de wereld.

Dat wij zo wellicht een glimp van licht en liefde ontdekken, en verdergaan, hopen op een nieuw begin.

Gereformeerde Kerk, Loosdrecht
ds. Hillegonda Ploeger